

[Fuglsang.]

er jo ikke så forfærdelig længe siden, licensafgiften blev forhøjet med 50 pct., og nu overvejer man altså ganske alvorligt at lægge yderligere 5 kr. på bl. a. af hensyn til fjernsynet. Dertil kommer, at selve modtagelsen yderligere fordyres ved den afgift, som er lagt på radioapparater, og som, som den højtærede undervisningsminister rigtigt sagde, for et apparat til 1 700 kr. andrager 250 kr. Jeg ville dog tro, at bl. a. bortfald af denne afgift kunne medvirke til hastigere at give fjernsynet en større udbredelse og medvirke til, at fjernsynet kunne komme til at stå på egne ben. Jeg er derfor ganske enig med det ærede medlem hr. Steen, når han stiller sig yderst tvivlende overfor det ærede medlem hr. Harald Nielsens forslag om at forhøje licensafgiften yderligere. Dette kan dog kun hemme udviklingstem-poet og altså yderligere udskyde den dag, da fjernsynet vil kunne klare sig selv økonomisk.

Vi er forøvrigt rent principielt modstandere af, at man snart på det ene, snart på det andet område kræver penge ind til et bestemt formål for så at bruge dem til ganske andre ting eller måske rent ud lade dem forsvinde i finansministerens kasse. Jeg kan som parallel nævne tips-tjenesten, som i sin tid blev startet for at hjælpe ungdommens idrætsudøvelse, men fra hvilken ungdommen kun får den mindste del i dag. Nu sker det samme med radioen, hvor lytterne skal til at betale ikke alene for deres egen radiomodtagelse, men også kigernes. Man kalder det ganske vist et lån, men der er vel næppe noget at sige til, at Danmarks lyttere med de erfaringer, man har haft i så henseende, er lidt skeptiske med hensyn til løfter for fremtiden.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft var bekymret for vore landsmænd i Sønderjylland, som faktisk var nødt til at lære sig tysk i øjeblikket for at følge med i fjernsyns-udsendelserne, og jeg er ikke uenig med det ærede medlem. Det er jo ingenlunde Goethes, Schillers, og Heines ædle sprog, som præger udsendelserne fra Flensborg og Vesttyskland i dag. Jeg vil gerne tilføje, at jeg ingenlunde er mere glad ved, at man i det øvrige land tvinges til i større eller mindre grad at lære sig engelsk for at følge med i den danske radios udsendelser. Ikke

fordi jeg har noget imod tysk eller engelsk, men som det er med det tyske sprog, er det også med det engelske; det er ikke Shakespeares, Dickens', Shelleys og Whitmans sprog, som præger udsendelserne; det er mere sådanne moderne figurer som Tarzan, Fantomet og Jane, som ingenlunde er højnende for moralen eller kulturen. Hvis man kunne nå til, at det kunne siges om den såkaldte farlige radio, at den taler dansk og vedbliver at tale dansk, så ville radioen have løst en værdig opgave.

Licensforhøjelsen med henblik på fjernsynet kan jeg altså ikke gå med til. Folk vil med rette være skeptiske med hensyn til at betale for noget, som de i bedste fald først får gavn af efter en længere årrække, skeptiske ved en forhøjelse, som de af bitter erfaring ved at de aldrig vil komme af med.

Det er rigtigt, som det er sagt af flere af de foregående ordførere, at fjernsynet vil kunne blive et uhyre vigtigt middel i kulturens, undervisningens og dygtiggørelsens tjeneste. Derfor må det også være en almindelig samfundsopgave at betale det, det koster at udvikle fjernsynet — om der så skal være tale om lån eller ikke-lån, er i øjeblikket mindre væsentligt — man kan ikke pålægge lytterne at betale det.

Hans Hansen (Rørby): Jeg vil gerne slutte mig til den anerkendelse, der har lydt overfor den højtærede undervisningsminister i anledning af den redegørelse, som blev givet, og de fremtidsudsigter, der blev oprullet. Jeg kan måske ikke helt dele den optimisme, den højtærede minister lagde for dagen. Det vil i høj grad bero på det økonomiske niveau her i landet, om det bliver muligt for folk at nyde godt af dette store gode.

Det er rigtigt, som det blev fremhævet fra flere sider, at når bevillingen her er givet, så er der ingen vej tilbage. Derfor finder jeg det rimeligt, at en så stor opgave som denne drøftes i folketinget, så offentligheden kan være klar over, hvad det er, der sker. Jeg vil gerne give tilslutning til den opfattelse, der er fremført, at hvis det ikke kan gøres på anden måde, så må loven ændres, og der må vedtages en særlig lov om fjernsyn, i stedet for at man som nu prøver på at lade det afgøre af finansudvalget i henhold til en gældende lov, som tangerer ministeriet